

Arrest

nr. 110 222 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 25 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 25 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Pascale MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde [...]

die een asielaanvraag heeft ingediend op 23.01.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 19.05.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 31.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 25.11.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 23.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een kopie van een bevestiging dd. 15.01.2013 van zijn functie hoofd lichamelijke opvoeding bij de politie van Grozny, een fax van de geboorteakte van zijn dochter Dinara, een fax van een bevestigingsbrief cc. 26.02.2012 dat de verblijfplaats van zijn dochter Dinara onbekend zou zijn, een fax van een klacht van zijn ex-vrouw in verband met de verdwijning van hun dochter Dinara, een kopie van het binnenlands paspoort van zijn dochter Dinara dd. 29.01.2009, een kopie van een certificaat 'beste heler van Rusland in bio-energie' dd. 02.02.2008, een kopie van een medisch verslag op zijn naam (+ Nederlandse vertaling) dd. 17.12.2006 voorlegt. Overwegende dat kopieën en faxen niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene een internetartikel (zonder afgiftedatum) voorlegt waarin geschreven staat dat zijn vroegere baas bij de politie vermoord werd. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat het document geen afgiftedatum vermeldt en als zodanig geen duidelijkheid bestaat over de afgifte van het document. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de originele documenten onderweg zouden zijn naar België per post. Overwegende dat een loutere verklaring dat er documenten onderweg zouden zijn niet als een nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren omdat hij anders riskeert om vermoord te worden. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat reeds meerdere van zijn collega's vermoord werden. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog niet gezegd zou hebben dat hij een erkende heler zou zijn (helers mogen geen geld vragen want dit is een gave). Overwegende dat betrokkene verklaart dat helers achtervolgd en vermoord zouden worden en hun families niet met rust gelaten worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er wel helers zijn, die erkend zijn door de Kadirov, die mensen zouden genezen in ruil voor geld. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene een internetartikel dd. 16.06.2010 voorlegt waarin beschreven zou staan dat mensen zoals hij(helers) vermoord worden. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij vorige keer zijn dochter uit het religieus huwelijk Dinara, niet verklaard zou hebben, omdat hij dacht dat er enkel gevraagd werd naar de kinderen die mee gereisd zouden zijn. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij vernomen heeft van de oma van zijn dochter Dinara dat Dinara en haar vriendin sinds november 2011 spoorloos zouden zijn en dat hij een sterk vermoeden heeft dat zijn dochter verdwenen zou zijn door zijn problemen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn gezin niet met rust gelaten werd in Kazachstan. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend op 23.01.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 21.09.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 09.03.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 12.11.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 23.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar echtgenoot veel problemen zou hebben waardoor ze nooit als gezin zouden kunnen samenwonen noch in Tsjetsjenië noch in Kazachstan. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze te weten gekomen zouden zijn dat zijn dochter uit zijn eerste huwelijk spoorloos verdwenen zou zijn. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekende partijen halen in een enig middel de schending aan van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur en de hoorplicht.

Verzoekers stellen dat zij het feit dat de werkgever van eerste verzoeker werd vermoord enerzijds en het feit dat zijn dochter spoorloos is hen pas ter kennis kwamen na het gehoor van tweede verzoekster op het commissariaat-generaal, dat uit de stukken blijkt dat die verdwijning is aangeheven na het gehoor door het CGVS, dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet dan ook kan ingeroepen dat het gaat over feiten of elementen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure, zijnde 19 mei 2011 voor verzoeker en 21 oktober 2011 voor verzoekster. Het blijkt ook uit de bestreden beslissing dat de dochter sinds november 2011 spoorloos zou zijn. Uit de klacht van de ex-vrouw van verzoeker, de moeder van zijn dochter, blijkt dat de feiten zeer ernstig moeten worden genomen zodat moeilijk kan worden gesteld dat het niet gaat om gewichtige en belangrijke elementen die aantonen dat eerste verzoeker en zijn familie duidelijk worden gezocht en vervolgd. Er kan niet ontkend worden dat in dat geval er ook sprake is van vervolging.

Ook het feit dat verzoekers eerste werkgever werd omgebracht werd in twijfel gebracht door de verwerende partij en uit het recente internetartikel blijkt dat verzoeker wel degelijk een waar asielgebeuren ter kennis heeft gebracht. Dit nieuwe feit –met name het ontdekken van het bewijs dat zijn verhaal correct was- heeft zich voorgedaan na de verhoren. De officiële fax van 15 januari 2013 bevestigt dat verzoeker bij de politie van Grozny werkzaam was. Het stuk werd voorgelegd nadat was gebleken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weinig geloof hechtte aan zijn functie hetgeen pas is gebleken uit zijn beslissing. Het eerder aanhalen van dit bewijsmiddel dat enkel door hem kon opgevraagd worden zou dan ook als element dienen waarmee voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening meer mee diende gehouden te worden.

Verzoekers gaan verder dat enkel het feit van de handoplegging waarbij verzoeker is erkend als heler werd door verzoeker niet toegelicht tijdens hun asielaanvraag omdat zij vreesden niet geloofd te worden. Verzoekers hebben dan ook gewacht op dit document van erkenning ten behoeve van bewijs alvorens de verklaring af te leggen. Gelet op het zeer wantrouwig optreden van de verwerende partij kan dit verzoekers niet ten kwade worden geduid.

Verzoekers betogen verder dat zij nog het meest tillen aan de wijze waarop het uitermate korte interview is verlopen en vooral de weigering aan verzoekers om terug te komen wanneer de originele documenten zijn toegekomen terwijl *post factum* uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij vooral verwijst naar de faxen en fotokopieën om de asielaanvraag in overweging te nemen. Dit is manifest onredelijk. Zij kregen amper de kans om hun verhaal toe te lichten en dit terwijl eerste verzoeker zelfs bijstand vroeg, voorafgaandelijk per brief gestoffeerd met een uitvoerig attest van psychiater P.R. bij wie eerste verzoeker sedert meer dan één jaar in behandeling is, van een tolk die werd geweigerd alsook het verzoek om later terug te komen met de originele documenten die onderweg waren. Een en ander dient ook bekeken te worden in het licht van het medische dossier waarin een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag werd genomen en waartegen een beroep werd ingediend. Deze beslissing werd met een arrest van 24 mei 2013 vernietigd. Het is dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met de gegevens van het dossier, met name het per fax geleverde bewijsmateriaal, om te weigeren te wachten op de originele stukken die onderweg waren en natuurlijk kort na de beslissing zijn toegekomen. Elke kans om met originele documenten en data het bewijs te leveren werd hen dan ook ontnomen. Verzoekers beroepen zich dan ook terecht op de schending van de hoorplicht.

De motivering, zo stellen zij verder, is totaal afwezig terwijl zij nochtans duidelijk hadden aangegeven waarom deze nieuwe middelen het bewijs leveren van de gegronde vrees voor vervolging in hunnen hoofde.

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekers voeren dan wel de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie, maar zetten op geen enkele wijze uiteen waarin die schending dan precies gelegen is, terwijl de bestreden beslissingen niet zijn genomen op grond van deze bepalingen maar op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zodat het middel in zoverre onontvankelijk is.

3.3. De Raad stelt vast dat het aangevoerde middel in wezen gericht is tegen de eerste bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van eerste verzoeker.

3.4. De onder meer in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt in de bestreden beslissingen opgegeven motivering niet zou voldoen aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Zij betogen dan wel dat de motivering totaal afwezig is maar kunnen hierin, alleen al op zicht van de bestreden beslissingen, niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat verzoekers, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, en dit in het licht van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.6. In tegenstelling tot wat verzoekers menen te kunnen doen gelden omvat het begrip “*nieuw gegeven*” niet alleen dat moet worden nagegaan of de voorgelegde elementen die als nieuw voorgehouden worden, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure of een nieuw bewijs van een voormalige situatie voorstellen én of de vreemdeling niet in staat was om de elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag aan te brengen. Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige*

aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Daarbij kan ook worden nagegaan of de nieuwe gegevens nieuw zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

De verwerende partij heeft, wat betreft de stukken die werden voorgelegd aangaande verzoekers dochter Dinara, met name een fax van haar geboorteakte, een fax van een bevestigingsbrief waarin wordt gesteld dat haar verblijfplaats onbekend zou zijn, een fax van een klacht in verband met haar verdwijning en een kopie van haar binnenlands paspoort, geoordeeld dat kopieën en faxen niet op een adequate manier beantwoord kunnen worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Verzoekers tonen niet aan dat dit standpunt van de verwerende partij omtrent de bewijswaarde van de betrokken documenten kennelijk onredelijk zou zijn, of in strijd met de stukken van het dossier. Eenzelfde standpunt dringt zich op wat betreft de beoordeling van de fax van 15 januari 2013 waaruit verzoekers functie bij de politie van Grozny zou blijken.

Voorts stellen verzoekers dat uit het internetartikel, waarin wordt vermeld dat verzoekers werkgever werd omgebracht, blijkt dat verzoeker wel degelijk een waar asielgebeuren ter kennis heeft gebracht, maar gaan volledig voorbij aan het motief desbetreffend, met name dat het document geen afgiftedatum vermeldt zodat daarover geen duidelijkheid bestaat, hetgeen, in het licht van de criteria waaraan de nieuwe gegevens moeten voldoen in het licht van het meer vermelde artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet evenmin kennelijk onredelijk is of strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft het feit dat verzoeker nooit eerder zou hebben gezegd dat hij een heler is en dat helers en hun familie achtervolgd en vermoord zouden worden, motiveerde de verwerende partij dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en die de bescherming inroept van een bepaald land kan worden verwacht dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en zo volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt en dat het document dat hij voorlegt met betrekking tot de situatie van helers reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Verzoekers betogen dienaangaande dat zij hebben gewacht op een document van erkenning omdat zij vreesden anders toch niet te worden geloofd door de dienst Vreemdelingenzaken. Dit is slechts een loutere bewering die er niet aan in de weg staat dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij de kernelementen van zijn asielrelaas van zodra hij daartoe in de mogelijkheid wordt gesteld gedetailleerd uiteen zet. Het argument dat zij bang waren niet geloofd te worden doet daaraan geen afbreuk.

3.7. Verzoekers stellen verder een schending van de hoorplicht aan de kaak, stellende dat het interview uitermate kort was, zij amper de tijd kregen om hun verhaal toe te lichten en –vooral- dat aan verzoekers werd geweigerd om terug te komen van zodra de originele documenten zouden zijn toegekomen, terwijl zij in de bestreden beslissing voornamelijk verwijst naar “*de faxen en fotokopieën*”.

Verzoekers betwisten niet dat zij werden gehoord omtrent de nieuwe elementen die zij naar voren brachten en tonen op geen enkele wijze aan dat zij deze nieuwe elementen niet op een adequate wijze hebben kunnen toelichten. Dit blijkt ook geenszins uit de motieven van de bestreden beslissingen. Voorts is de Raad van oordeel dat, zeker nu zij reeds eerder een asielaanvraag hadden ingediend en zij aldus reeds vertrouwd moesten zijn met de bewijslast die op de asielaanvragen rust, zij op de hoogte konden en moesten zijn van het nut van originele documenten in het licht van de beoordeling door de verwerende partij. Het feit dat zij zelf hebben gemeend deze originele documenten niet af te wachten

alvorens een nieuwe, degelijk gestaafde, asielaanvraag in te dienen, kan bezwaarlijk de verwerende partij worden ten kwade geduid, en in die optiek kon van die laatste dan ook niet worden verwacht dat zij het nemen van een beslissing ter zake voor onbepaalde tijd zou uitstellen, temeer nu betrokkene slechts verklaarde, doch geenszins aantoonde dat de originele documenten onderweg zouden zijn.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 4, een brief van de raadsman van verzoekers gericht aan de dienst Vreemdelingenzaken met de vraag om over te gaan tot de bijstand van een psycholoog en vergezeld van een attest van psychiater P.R. waarin melding wordt gemaakt van PTSD en cognitieve dysfuncties, zoals geheugenstoornissen en waarin de bijstand van een traumapsycholoog aangewezen wordt geacht bij het interview, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoekers niet aantonen dat er een verplichting zou bestaan voor de verwerende partij om, in het kader van een tweede asielaanvraag, in te gaan op dit verzoek of, indien zij dat niet deed, hieromtrent te motiveren. Overigens valt niet in te zien welk belang zij zouden hebben bij deze grief, nu zij op geen enkele wijze aantonen hoe de beoordeling van de nieuwe gegevens anders zou kunnen geweest zijn indien verzoeker zou zijn gehoord met bijstand van een traumapsycholoog, nu in de bestreden beslissing de voorgelegde documenten worden beoordeeld op hun bewijswaarde enerzijds en met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegde geen vaststellingen werden gedaan door de verwerende partij die hun oorzaak zouden kunnen vinden in de cognitieve dysfuncties waarvan sprake en waaraan had kunnen worden verholpen middels de bijstand van een psycholoog. De verwijzing naar *“het medische dossier”* van verzoeker dat werd ingediend in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

3.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel in geen van zijn onderdelen gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS